

Broeders en zusters in Christus,

Als iemands laatste levensfase is aangebroken, dan komt het vaak voor dat hij of zij nog iedereen wil zien voor aan de grote reis naar de eeuwigheid te beginnen. De laatste woorden, momenten en daden van een stervende, omringd door geliefden, zijn intense momenten, die een onuitwisbare herinnering nalaten. Al deze moeilijke momenten van afscheid samen, troosten en helpen je om het verlies te kunnen verwerken.

Vandaag, Witte Donderdag, denken we aan de laatste momenten in het leven van Jezus hier op aarde, waarbij Hij al zijn apostelen rondom Hem verzamelt. Het gebaar van de voetwassing door Jezus maakt hun duidelijk dat zij elkaar moeten dienen en liefhebben. Met de viering van het laatste avondmaal stelt Hij de H. Eucharistie in, het teken van zijn liefde tot het uiterste toe. Door deze viering wil Hij zijn leerlingen met elkaar en met God verenigen. Eucharistie vieren is de hoop blijven koesteren op de overwinning van God op de wereld, ondanks alle beproevingen en vervolgingen, en aan die hoop vasthouden.

De zalige Titus Brandsma, die op 15 mei in Rome heilig verklaard zal worden, heeft tot aan zijn levenseinde in het concentratiekamp in Dachau getuigd van de waardigheid van elk mensenleven. Vanuit zijn innige verbondenheid met God en levend vanuit zijn passie voor God bezag Titus Brandsma zijn medemensen en de gehele schepping met liefdevolle blik en verwondering. In zijn daden en in zijn geschriften kwam hij op voor vervolgdde mensen voor en tijdens de Tweede Wereldoorlog. Wat Titus heeft geschreven en gedaan geeft ons inspiratie en moed om in onze tijd te leren omgaan met beproevingen. Tijdens zijn verblijf in de gevangenis in 1942 schreef hij het volgende:

“Neem de dagen zoals ze komen, de schone met een dankbaar hart en de kwade terwille van die volgen, want het ongeluk is maar een voorbijganger. In Hem immers leven wij, bewegen wij ons en zijn wij. God zo nabij en ver. God is er altijd.”

Hieruit blijkt zijn mystieke vereniging met God, die hem de kracht gaf Jezus te blijven navolgen. Titus geloofde in die vereniging met elkaar in God en zei daarover:

“Wij leven veel te veel voor ons eigen leven, denken er veel te weinig aan hoe wij door God met elkaar en allen tezamen verenigd zijn. We moeten ons door niemand in liefde laten overtreffen. We moeten er steeds op uit zijn onze medemens te helpen. Onze tegenwoordigheid, waar dan ook, moet voor de mensen een lust, een feest, een troost zijn.”

Van een ander niveau is de tegenwoordigheid van Jezus in de H. Eucharistie onder de gedaante van brood en wijn. Zij stemt ons tot dankbaarheid en doet ons verwonderd staan dat God zo goed en liefdevol voor ons is. De H. Eucharistie is het sacrament bij uitstek om te getuigen van onze eenheid in geloof en liefde. Meer dan ooit hebben wij de H. Eucharistie nodig, hebben we Jezus nodig om alle verdeeldheid en vertrouwensbreuken te kunnen overwinnen. Tot vergeving van de zonde heeft Jezus zijn Bloed vergoten, opdat de harten van de mensen vernieuwd mogen worden door Gods liefde en Gods barmhartigheid.

Iedere breuk in menselijke relaties of onenigheid ontstaat doordat mensen Christus en zijn Kerk hebben verlaten en de H. Eucharistie en de blijde boodschap niet meer beleven. Eenheid kan alleen bereikt worden, wanneer mensen zich bekeren tot Christus en de woorden van Jezus ter harte nemen. Als je de blijde boodschap van Christus niet beleeft, dan zie je de gevolgen daarvan, namelijk dat de liefde voor God verdwijnt en die tussen mensen er dan niet meer is. Daar komt nog bij een tekort aan respect voor God en voor het leven van de naaste. Alleen door Jezus Christus kunnen breuken met elkaar en met God hersteld worden en kunnen wij maar ten volle leven, omdat Jezus de Bemiddelaar is tussen God en de mensen. Moge de H. Geest ons een dieper inzicht geven in de waarde van de H. Eucharistie, opdat wij één zijn met elkaar, zoals Jezus Eén is met de Vader en de H. Geest. Amen.